

rent formelt. Man tvinger Værten til at have Opmærksomheden henvendt paa Etiketten; det er dog egentlig mere Indholdet, det kommer an paa.

Med Hensyn til Afstemningsbestemmelserne, § 40, vort Ændringsforslag Nr. 21 og ogsaa Flertallets Ændringsforslag Nr. 21, forekommer det mig, at Landstingets Affattelse rummer en meget sund og rigtig Betragtning, at kan man ikke skaffe et Flertal af $\frac{1}{3}$ at de stemmeberettigede i en Kommune frem til at stemme for et Forslag, er Trangen dertil paa Stedet ikke større end, at det nok kunde vente lidt endnu.

Med Hensyn til Erstatningsbestemmelsen vil jeg bemærke, at det forekommer mig, at en Mand, der har faaet en Bevilling og driver sin Forretning paa en i enhver Henseende hæderlig og uangribelig Maade, har nogen Grund til at vente at faa den fornyet, og jeg tror, at det vil være til Skade at skabe usikre Forhold for de næringsdrivende paa dette Omraade.

Endelig er der en Ting, som jeg vil udtrykke min store Glæde over. Det er, at Revisionsbestemmelsen er gaaet ud af denne Lov. Det er da altsaa virkelig en Gang lykkedes at faa en af disse den moderne Lovgivnings Skyggesider, eller hvad man kan kalde det — jeg vil nødig bruge for stærke Ord —, det er endelig for en Gangs Skyld lykkedes at faa et Udslag af denne evindelige Trang til Revisionsbestemmelser ud af en Lov.

Med disse Ord skal jeg anbefale, at man stemmer for Mindretallets Indstilling.

Heilesen: Den Mindretals-Indstilling, som findes i Betænkningen under Nr. II, gaar i alt væsentligt ud paa at føre den Affattelse af det foreliggende Lovforslag, Folketinget flere Gange har bekræftet, tilbage til den Affattelse, Landstinget tidligere har givet det samme Lovforslag. Men efter at Landstinget i Gaar har fraveget sin tidligere Affattelse af Lovforslaget, er der formentlig endnu mindre end tidligere nogen Udsigt til, at Folketinget skulde lade sig bevæge til at forandre sin Opfattelse i den paagældende Retning, og der er derfor formentlig ikke nogen Grund til her at komme nærmere ind paa den Indstilling, der foreligger under II.

Hvad angaar Flertallets Indstilling under I, vil det ikke kunne nægtes, at ogsaa denne Indstilling paa væsentlige Punkter forandrer det Standpunkt, Folketinget i

denne Sag gentagne Gange tidligere har indtaget. Jeg skal ikke trætte med at gennemgaa dette i alle Enkeltheder; kun om nogle Hovedpunkter vil jeg ganske kort sige nogle Ord.

En Forringelse af det Standpunkt, Folketinget tidligere har indtaget, ligger saaledes i Ændringsforslag Nr. 9 til § 21. Efter dette Ændringsforslags 2det Stykke bliver der med Hensyn til Gæstgiveri Adgang til at meddele Bevilling til Udsækning af stærke Drikke imod de lokale Myndigheders Ønske dels i Etablissementer, der hører til Kur- og Badesteder, og dels, som der staar under g: „endvidere undtagelsesvis i andre Tilfælde, hvor ganske særlige Omstændigheder taler herfor“. Baade Adgangen til at meddele saadanne Bevillinger til Badhoteller og navnlig den sidste Bestemmelse, der findes under g, vil utvivlsomt kunne blive en væsentlig Fare for det lokale Selvstyre. Der findes en tilsvarende Bestemmelse i den gældende Lov; den angaar ganske vist baade Beværter- og Gæstgiveribevillinger, men man har jo i øvrigt i Lovforslaget her slettet Sondringen mellem disse og efter min Mening med fuldkommen Ret, idet jeg overfor det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, maa fastholde i Overensstemmelse med den ærede Ordfører (L. Kvist), at det ikke er lykkedes at naa til nogen skarp Afgrænsning af, hvad man skal forstaa ved rejse, og naar man i øvrigt i Loven opgiver Sondringen mellem Beværter- og Gæstgiveribevillinger, havde det utvivlsomt været rationelt, om man ogsaa havde opgivet den i dette Tilfælde. De Undersøgelser, der i sin Tid blev foretaget af Ædruelighedskommissionen, viste, at der i Henhold til den paagældende Bestemmelse i den gældende Lov blev uddelt saadant noget som 100 Bevillinger om Aaret i det undersøgte Tidsrum. Deri ligger et Udtryk for, hvilke betænkelige Konsekvenser for det lokale Selvstyre, som er denne Lovs bærende Princip, der ligger i det Ændringsforslag, der her er stillet af Flertallet. Jeg har derfor til det yderste i Fællesudvalget søgt at modarbejde, at en Regel som den, der her er optaget i Lovforslaget, kom ind i det.

En Forringelse af det af Folketinget tidligere indtagne Standpunkt ligger ogsaa i Ændringsforslag Nr. 12 til § 27, idet Forholdet efter dette Ændringsforslag, saaledes som det blev omtalt af den ærede Ordfører, er det, at man i alt væsentligt blot bekræfter den hidtil gældende Lovgivning med Hensyn til Handel. Efter en Under-